

Sygn. akt IV KO 92/20

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie A. W.
skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 24 września 2020 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej
prawomocnym wyrokiem Sadu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn.
akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sąd Okręgowy w G. Ośrodek
Zamiejskowy w R. z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt V K (...)
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 21 lipca 2020 r. (data stempla pocztowego) do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek skazanego A. W. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. Ośrodek Zamiejskowy w R. z dnia 17 grudnia 2015 r., sygn. akt V K (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest oczywiście bezzasadny.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od prokuratora, obrońcy czy pełnomocnika – bez wzywania do

usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Lektura złożonego wniosku wskazuje, że A. W. w istocie powielił w jego treści argumentację zawartą w poprzednim wniosku o wznowienie postępowania, który postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2020 r. (sygn. akt IV KO 7/20) został uznany za oczywiście bezzasadny i w trybie art. 545 § 3 k.p.k. odmówiono jego przyjęcia. Skazany w złożonym piśmie nie przedstawił nadto nowych okoliczności, które można by oceniać w aspekcie przesłanek wznowienia postępowania, w tym też uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., obligujących sąd do wznowienia postępowania z urzędu.

W obecnie złożonym wniosku skazany ponownie domaga się przeprowadzania powtórnej analizy i oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, zarzucając sądom obu instancji rażące błędy w tym zakresie, a w szczególności pominięcie i „zatajenie” dowodów, w tym nieprzesłuchanie świadków, których zeznania mogłyby mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, jak też brak odpowiedniej weryfikacji odebranych depozycji, które – zdaniem skazanego – nie zasługiwały na wiarę. Wnioskodawca wymienił osobowe źródła dowodowe, które jego zdaniem winny być ponownie zweryfikowane, przedstawiając osobistą ich krytykę. Ponadto skazany zarzucił pominięcie dowodu w postaci zapisu nagrań monitoringu, nieprawidłowe przeprowadzenie sekcji zwłok i pobranie śladów daktyloskopijnych. Zakwestionował też wiarygodność opinii psychiatrycznej, wskazując, że nie jest „psychopatą”.

Stwierdzić należy, że tego rodzaju argumentacja – już po wstępnym zapoznaniu się z jej charakterem i kierunkiem – nie może skutkować wznowieniem postępowania, albowiem nawet w najmniejszym stopniu nie wskazuje na wystąpienie jakiegokolwiek z podstaw wznowieniowych, które ustawodawca określił w przepisach art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. i art. 540b k.p.k. Po raz kolejny wyjaśnić należy skazanemu, że wznowienie postępowania nie jest instytucją przewidzianą do ponownego badania trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę odpowiedzialności karnej wnioskodawcy, a samo przekonanie autora wniosku o niesłuszności skazania nie jest wystarczającą przesłanką do wzruszenia

prawomocnego wyroku w trybie wznowienia postępowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2020 r., sygn. akt II KO 21/20). Skazany, występując z wnioskiem o wznowienie postępowania, nie może zatem domagać się ponownej weryfikacji i oceny dowodów, które ujawnione zostały na forum postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji, a z tym w istocie żądaniem po raz kolejny występuje A. W. . Prezentowane przez skazanego uchybienia charakterystyczne są dla zarzutów apelacyjnych, albowiem to sąd odwoławczy – w ramach kontroli instancyjnej – uprawniony jest do weryfikacji czy ocena materiału dowodowego nie została dokonana przez sąd pierwszej instancji wadliwie (z naruszeniem reguł przewidzianych w art. 7 k.p.k.), jak również do badania czy sąd ten wyrokował w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.). Przypomnieć wypada, że tego rodzaju zarzuty były przedmiotem wniesionej przez obrońcę A. W. apelacji od wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt V K (...) (k.968-973, t. V), w której skarżący dążył m.in. do zakwestionowania wiarygodności zeznań świadków, co również stanowi materię obecnie złożonego wniosku o wznowienie postępowania. Sąd Odwoławczy nie podzielił jednak sformułowanych w apelacji zarzutów, utrzymując w mocy zaskarżony wyrok, a wywiedziona przez obrońcę kasacja od wyroku sądu odwoławczego (k.1064-1069, t. VI) – obejmująca również zarzut odnoszący się do oceny dowodów – została oddalona przez Sąd Najwyższy jako oczywiście bezzasadna (k.1115, t. VI). Wnioskodawca natomiast po raz kolejny kwestionuje wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego i domaga się podzielenia zaprezentowanego przez siebie stanowiska, lecz tego rodzaju argumenty – jak już wskazano powyżej – nie mogą być rozpoznane w toku postępowania wznowieniowego, gdyż nawet nie nawiązują do przesłanek wznowienia postępowania, które określone zostały w rozdziale 56 Kodeksu postępowania karnego. W szczególności wnioskodawca nie przedstawia nowych faktów lub dowodów, które mogłyby podważyć przypisaną mu odpowiedzialność karną bądź mogłyby wpłynąć na zmianę jej zakresu, czy też zasadność orzeczonej sankcji karnej lub jej wymiaru. Skazany oparł swój wniosek wyłącznie na zarzutach krytykujących ocenę sądu w odniesieniu do dowodów, które – tak w postępowaniu rozpoznawczym, jak i odwoławczym – znane były zarówno sądowi, jak i stronie, co

nie spełnia wymogu *novum*, które charakteryzuje określoną w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. podstawę wznowienia postępowania.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że wstępna kontrola osobistego wniosku skazanego – przeprowadzona stosowanie do treści art. 545 § 3 k.p.k. – przekonuje o jego oczywistej bezzasadności, bowiem argumentacja w nim zawarta obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia zapadłego w niniejszej sprawie prawomocnego rozstrzygnięcia.

Wobec tego – w myśl art. 545 § 3 k.p.k. – należało odmówić przyjęcia wniosku A. W. o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. W tym stanie rzeczy brak jest również podstaw do wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, o co wnioskował w piśmie datowanym na dzień 20 lipca 2020 r. W konsekwencji zapadłego rozstrzygnięcia żądanie wnioskodawcy w tej materii uznać należy za bezprzedmiotowe. Co też istotne, skazany w niniejszej sprawie otrzymał już bezpłatną pomoc prawną, a wyznaczony przez Sąd Najwyższy obrońca z urzędu – mając na uwadze okoliczności tożsame z tymi, które skazany przedstawił w obecnie złożonym wniosku – nie znalazł podstaw do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia w postaci wniosku o wznowienie postępowania (k.1264-1269, t. VII).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.